UYKUSUZ

28 KASIM ÇARŞAMBA
SAYI: 2018/48 No: 587
5 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.
ISSN 1307-7619

Kadına Yönelik Şiddetle Mücadele Günü'nde, polisin kadınlara plastik mermi ve biber gazıyla saldırdığı saatlerde, AKP hükümeti Fransa'daki polis şiddetini kınadı

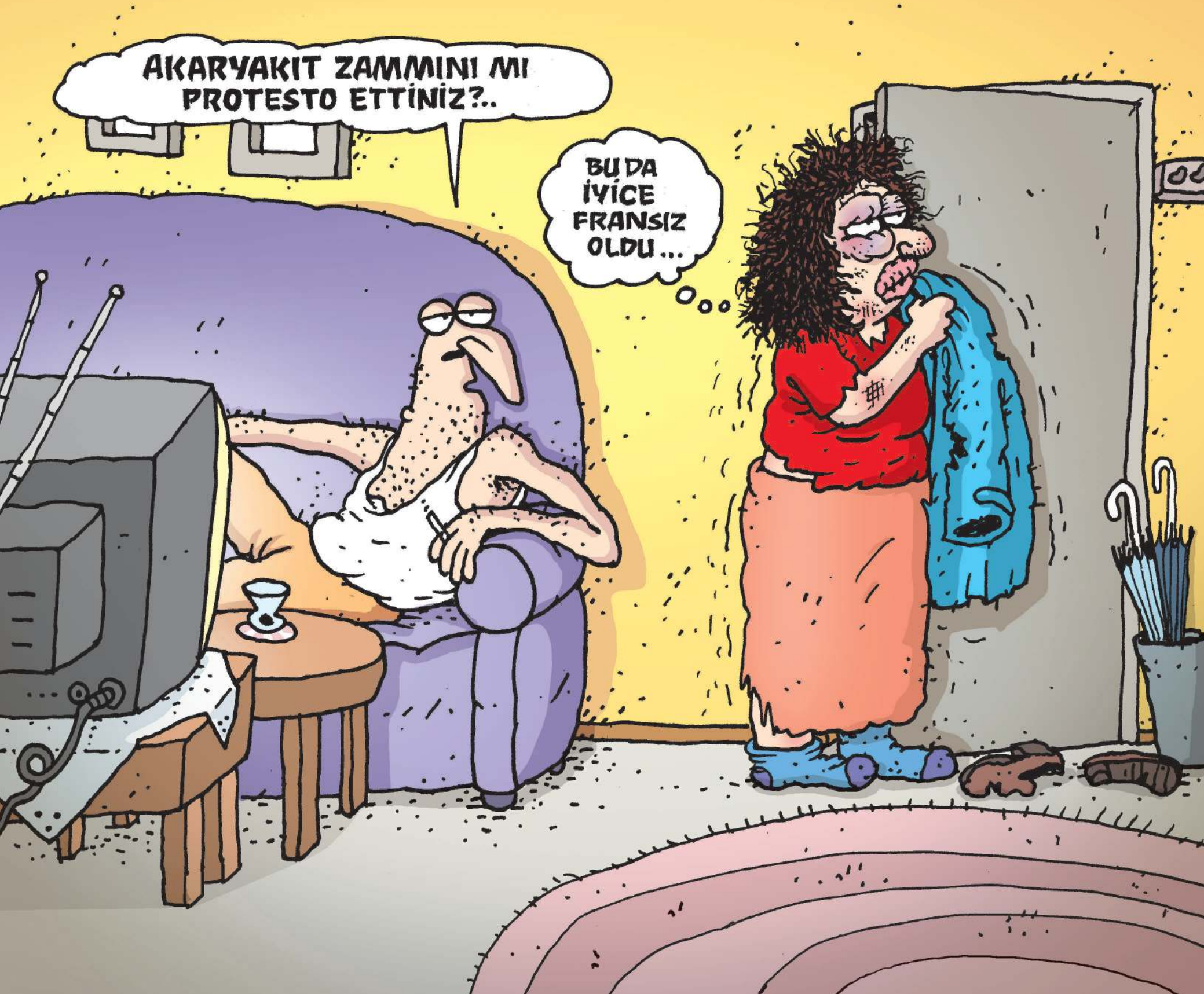

fırat

uğur gürsoy

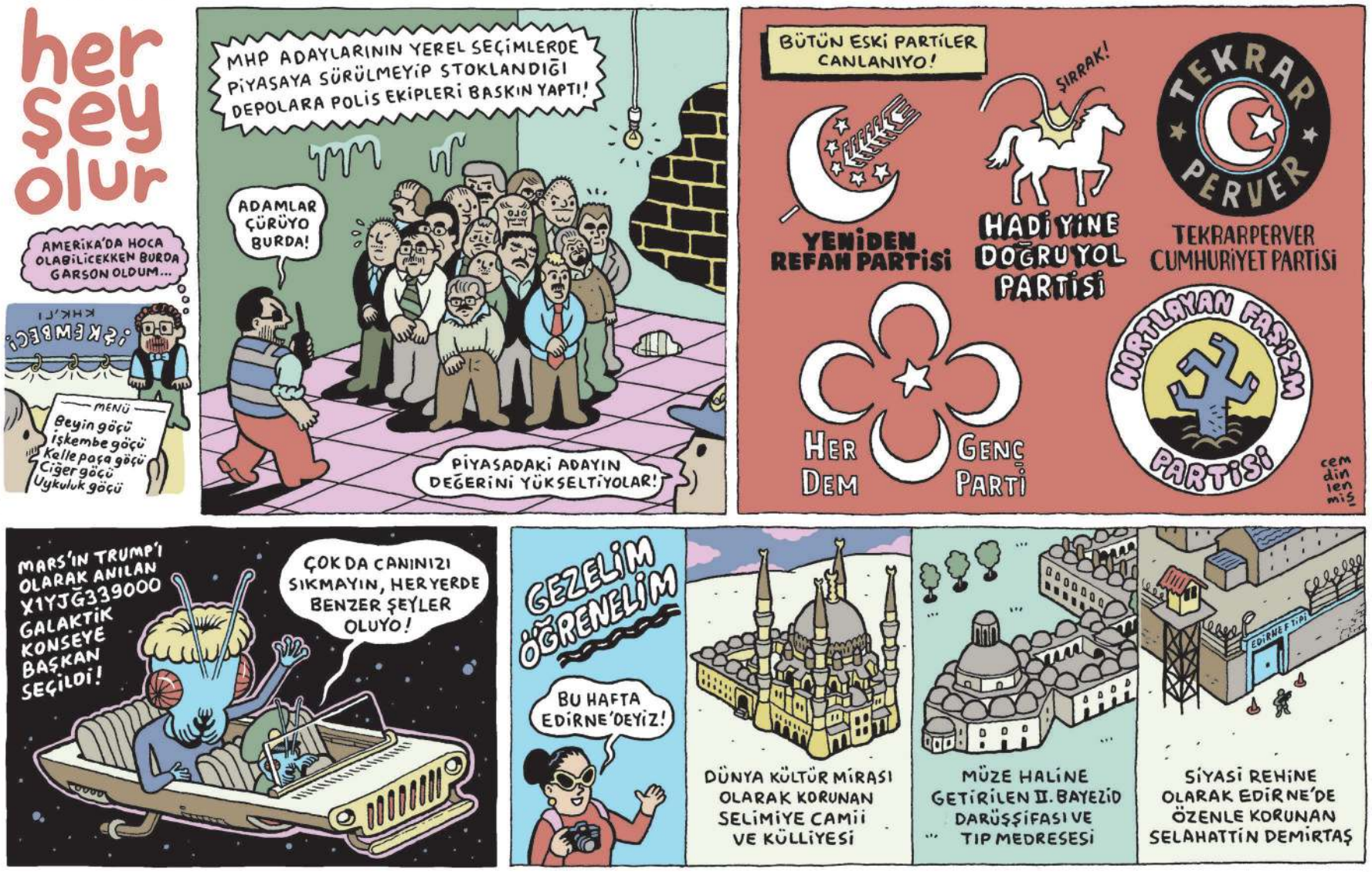

Evrim yok, gelişme yalan

@kaansezyum

Herkes her şey için bir şeyler söyleyebiliyor. Herkes pek de bilgi ya da ilgi sahibi olmadan her şeyi söyleyince de her fikir daha ilk günkü boşluğuna, neredeyse sıfır noktasına dönüyor.

Uzun uzun, dünyanın düz mü yoksa yuvarlak mı olduğu tartışılabiliyor. Çünkü oluşmuş bir bilgimiz yok. Sadece bireysel fikirler var. Dön başa, dön baba dönelim… Güneşin etrafında değil ama kendi etrafımızda bu sefer.

Çocuklarla evlenilir mi? Açlık grevindeki insan grevde nasıl yaşar, her şeyi, "Neden ya da nasıl?" diye sormadan tartışıyoruz. Ünlü futbolcunun umreye gittikten sonra Mikonos'a tatile gitmesiyle aynı düzlemdeyiz. Onu da tartışıyoruz. Her şeye en baştan başlıyoruz, sanki gizli gizli şeytan taşlıyoruz. Hiçkimse hiçbir şey öğrenmek istemeyince de en başa dönüyoruz. Kimse herhangi bir fikri dinleyip uzlaşmıyor, kimse ikna olmuyor, herkes bildiğini yapıyor. Hatta bilmediğini yapıp, yaptığının bir şey bilerek yapıldığını savunanlarla bile karşılaşıyoruz. Herkes neye bakarsa baksın, sadece görmek istediğini görüyor.

Okuma yazması olmayan, iki cümleyi bir araya getiremeyen, neredeyse kendi adını kağıda yazamayacak anayasa profesörleri adalet hakkında konuşur, "Sevgili" kelimesini "Sevğili" diye yazabilen güzel insanlar yetkili bir abi olur… Yani olacağı bu. Tam da o yüzden değil ama her şey birbirine bağlı. Gençlerin, çocukların henüz soyut kavramlarla başa çıkamadıkları 5-6 yaşlarında metafizikle buluşmasını onaylayan akıl, "Bizim öğrencilerimiz bu mevzuyu anlayamaz" diyerek, bilimsel bilgiden gençleri uzaklaştırıyor. Neden? Çünkü hiçbir şey bilmemize gerek yok. Ne ne dediğimizi bilmemize gerek var, ne de ne düşündüğümüzü. Fikrimiz yok, ilkemiz var, davamız var. Fikrimiz yok, düşmanımız, bizi sevmeyenler, sağda solda lobilerimiz var. Fikrimiz yok ama borumuz, toryumumuz ve daha bilemediğimiz bir çok değerli kaynağımız var. Ama bizi sevmeyenler bunlara ulaşmamızı engelliyor. Neredeyse Haliç'in dibindeki altınları bile az sonra

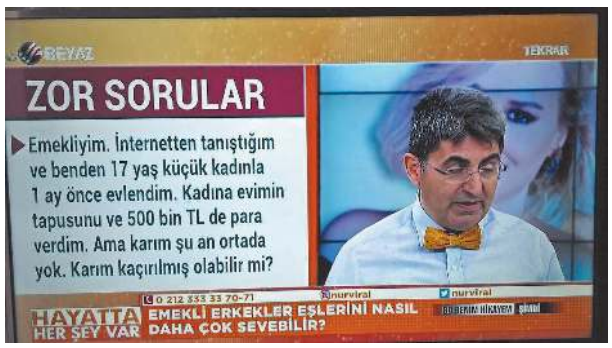

Japonların kaçırdığını öğreneceğiz. Altın önemli, tarih gibi bir şey değil. Bir aralar herkesin gözü önünden bir ton altın kaybolmuştu, kimse onu aramıyor. Herkes Haliç'teki söylentinin peşinde.

Çünkü tarih konusunda da bir fikrimiz yok. Bizden öncekiler biz değil çünkü. Tarihi kalıntılara "Çanak çömlek" diyebiliyoruz. Çünkü fikrimiz, bilgimiz, ilgimiz yok. "Tesis mi zeytinlik mi?" diye utanmadan, sıkılmadan soran yetkili abilerimiz var. Çünkü onların da pek bir fikri yok. Sadece niyetleri ve davaları var. Dava da ne davaymış arkadaş? Hiçbir farkındalığı olmayan, giderayak herkesin kandırıldığı, herkesin "A kuzenim yapmış" dediği bir farkındalık. Bitmez bir açgözlülük ve bencillik fırtınası.

Hiçbir şeyi bilmek istemiyoruz. Kimse ne olduğunu bilmek istemiyor. Herkes düşmanların peşinde. Ülkemizde nedense her şeyde olduğu gibi en ufak bir sıkıntı her zaman yasaklanıyor. Kimse de gelip "Nedir bu sıkıntının kaynağı? İnsanlar neden bu halde?" diye sormuyor. Çünkü toplumda kanunlar var. Eğer uygun bir kanun bulursanız her şeyi yapabiliyorsunuz. Kanun yoksa da çözülüyor o iş, sıkıntı yok.

Hiçbir şeyi merak etmiyoruz ama her şeyin arkasındaki büyük resmi, sübliminali nasıl da hızlı görüyoruz. Hiçbir fikrimiz yok ama her şeyi biliyoruz. Hiçbir duygumuz yok ama insanların haklarını aramaları bile gözümüze batıyor. Hiçkimse görmesin ne olduğunu, belki böylesi daha iyi. Çünkü kötülüğümüzü de görmek istemiyoruz. Sorunlarımızla "Çömeyim de geçsin" diye başa çıkıyoruz. Aynada bize bakan kişi çirkin görünmemizi istiyor.

Hal böyle olunca da ilerlememiz geri viteste oluyor. Özgürlük mü? En özgür biziz. İşte bunu dediğimiz zaman en özgür oluyor. Kalkınma mı, "En süper kalkınan biziz, dünya bizi çekemiyor" dediğimiz zaman da hızlıca kalkınıyoruz dikkat ederseniz. Dünyanın geri kalanına bir ders gibiyiz, tersine evrim mümkünmüş demek ki. Şu anda leğeninde dans eden goril bile daha mutlu. Bizim leğenimizde su yok, leğenci de bizi feci kazıklamış. 5 liralık malı 500 liraya okutmuş. Olsun leğen de bir başlangıçtır. İleriye gideceksek, biraz geriden başlamak da bizim farkımız olsun.

nisan hakan

BABA BEN EVLATLIK MIYIM?
HAYIR BİZ ESTETİKLİYİZ!..

EN KÖTÜ HALİMİ KALDIRAMIYORSAN EN İYİ HALİMİ DE HAK ETMİYORSUNDUR...
KALDIRIRIM CANIM SEVİYORUM SONUÇTA...
Ne kadar kötü olabilir ki?.
AŞKIM BANA BU ÇANTAYI ALSANAA!..
TAMAM BU ÇOK KÖTÜYMÜŞ BEN KAÇAR!..
40 000TL

HADİ SEN DE GEL, BİZİM ÇOCUĞUMUZ OL!
GEÇEN GECE BEN UYURKEN ANNELERİ DEĞİŞTİRDİĞİNİZ ZAMANKİ GİBİ BİŞEY Mİ BU BABACIM?
ULAN SEN!

BURCU YA, AKŞAM SİNEMAYA GİDELİM Mİ?
OLUR GİDELİM BAŞKA KİM GELİYO?.
KİM Mİ GELİYO? YILLARDIR GÖRMEDİĞİN İLKOKUL ÖĞRETMENİN GELİYO! NE DEMEK BAŞKA KİM GELİYO?..
ÖKÜZ MÜSÜN?!
ÖKÜZ SENSİN BE YÜRRÜÜÜ!
GALİBA AŞIK OLUYORUM..

BEN BAŞKA KADINLARA BENZEMEM..
BEN BAŞKA KADINLARA BENZEMEM..
BEN BAŞKA KADINLARA BENZEMEM..
BEN BAŞKA KADINLARA BENZEMEM..

SEN İKİNCİSİN...
BU NE ŞİMDİ NE GEREK VAR BÖYLE Bİ YALANA?.
KENDİMİ TUTAMIYORUM BENİ YARGILAYAMAZSIN TAMAM MI İKİNCİSİN BİR-İKİ!..
ÖF İYİ BE...

ROMANTİZM, KADINLARI YATAĞA ATAMAYAN ERKEKLER İÇİNDİR DOSTUM...

İŞTE YİNE GİTTİM BENİ MUTSUZ EDECEK Bİ SERSERİYE GÖNLÜMÜ KAPTIRDIM..
SERSERİ Mİ?.

GELSENE SEN DE, OKULDAN ÇIKAR ÇIKMAZ HEMEN EVE KAÇIYOSUN...
YA BENİM ERKEK ARKADAŞIM BİRAZ KISKANÇ, BENİ ÇOK SEVİP DEĞER VERDİĞİ İÇİN İZİN VERMİYO, HADİ BAY BAY!.

ÜHÜHÜÜĞ NEDEEN?!
NE BİLİYİM, SADECE GICIK OLDUM...

YOUTUBER'LAR ÇOCUKLARIMIZA KÖTÜ ÖRNEK OLUYOR YASAKLANMALI, SINIR GETİRİLMELİ!..
Eskiden olsa direkt 'internet yasaklansın derdi, şimdi demiyor.. Niye?. G.tü yemiyor hehe...

SENİ ÇOK KISKANIYORUM,. KANEPEDEN DUVARDAN KISKANIYORUM..EVE GELDİĞİN YETMEZ PERDENİN ARKASINA SAKLAN IŞIKLARI KAPA...
ÇIĞ GİBİ BÜYÜYEN Bİ SEVGİ...

NEDEN Bİ SEVGİLİ BULMUYOSUN KENDİNE?.
HAYATIMDA DAHA FAZLA BİLDİRİME YER YOK!..
93
56
105
23

BEN ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ Dün çok dandik bir gün yaşadım. Ankara'dan İstanbul'a döndüm uçakla. Aslında Ankara'da her şey çok güzeldi. Sorun İstanbul'muş sanki. Komedi festivali vardı Ankara'da. Ankaralı mizahseverlerle şahane buluşmalar gerçekleştirdik. Ankara'da her şey çok güzeldi. İstanbul'a döner dönmez sıkıntılar başladı. Ankara'dan rötarsız kalkan uçak, İstanbul'da havalimanına indi ve inmiş haliyle bir saat rötar yaptı. İnanılır gibi değil. Uçağın içinde öyle bekliyoruz. Kalkışta uçağın içinde beklesek bu kadar sinir olmazsın belki ama inmişsin artık ya, inmiş uçağın içinde bir saat beklemek ne demek. Yoğunluk varmış. Neyin yoğunluğu lan bu. Körük yoğunluğu mu. Bir saat sonra çıkabildik uçaktan. Öyle bir durum var ki eve de dönemiyorum. Aslında çok eve dönmek istiyorum ama dönemiyorum. Çünkü İstanbul'un güzide bir semtinde Sosyal Meddahlar oyunumuz var. Oraya yetişmem lazım. Ulaşım gerçekten çok zor. Metro'da üç hat değiştiriyorsun. Korkunç bir şey. Sırtımda dev çantam. E üç gündür Ankara'daydım, insanın eşyası oluyor. Metro Hindistan kalabalığı. Tam da yoğun saatler. Metro durağından çıktığımda artık perişan bir haldeydim. Bir de oradan taksiye bindim. Gidilemiyor bir türlü. İşin pis tarafı da şu, çok açım. Fakat öyle bir zamanda tiyatro salonunda oldum ki, o saatten sonra artık yiyemem de. Oyundan önceki yemek yenilemez zaman dilimine girmiştim çünkü. Mekana girdim, arkadaşlarım oradaydı. Sıralamamızı yaptık, seyirci geldi ve oyun başladı. Aslında stand-up için pek bir uygun bir izleyici kitlesi yok. Çocuklar var mesela. En başta. Olmaz yani. Bir de biletsiz izleyici. Yani şöyle bir bakar, kafasına yatmazsa çeker gider. Sahnede biri mi var, umru olmaz. Pek ideal bir izleyici değil fakat biz bu işi biraz da sosyal sorumluluk projesi gibi gördüğümüz için her yere gitmeye çalışıyoruz. Biz kendilerine pek kıymet veriyoruz, fakat aynı kıymeti görmediğimizi biliyoruz. Önemli değil. Başladı oyun. İlk arkadaşım sahnedeyken bir iki kişi gitti mesela. Seyircilerin arasındaydım o sıra. Sonra kendi sıram gelmeye yakın perde arkasına döndüm. Sıram geldi sahneye çıktım. Sahneye adımımı yeni atmıştım ki iki gencoyu giderlerken gördüm. Kapının önündeler. Şakayla uğurladım kendilerini. Başladım anlatmaya. İyi de başladım. Hikayenin henüz ikinci dakikasında iki kişi daha kalktı ayağa, ve ben anlatırken önümden doğru geçit gibi gittiler. Ben böyle şeylerden etkilenmem fakat izleyici etkileniyor. Gerildi biraz ortam. Anlattığım hikayenin anafikri de hedefinden saptı. İnce iş çünkü. İki kişi daha gitti bu arada. Sonra bir kişi daha gitti. Sonra üç kişi geri geldi. Noluyo .mına koyiim. İlk hikayem bitti ve seyirciyi toparlamak adına, "gidenler oldu, hikayeyi mi sevmediler acaba" dedim. "Evet" dedi biri. "Haydaa" diyorum içimden. "Tamam" dedim "saygı duyuyorum, olabilir". "Zamanlama hatası oldu" dedi. "Ben mi yaptım" dedim. "Hayır" dedi "ben yaptım, bunu şu anda söylememeliydim" dedi. Deli çıkmak üzereyim. Özür diliyor. Baktım muhabbet uzuyor, "öyleyse şöyle de bir şey var" diye başladım yine anlatmaya. İzleyiciyi yeni hikayeyle ele geçirdim. İlginçtir, giden de olmadı. Finalde de artık iyice kaynaşmıştık. Güzel sonlandı sahne. Bu ilk yarıydı. İlk yarıyı ben kapattım. İkinci yarı kapanışa doğru sahnedeki arkadaşım aslında başka bir şey anlatır gibi hadsiz o birkaç kişiye nasıl giydiriyor ama. Hem de bir yandan güldürüyor, ince ince de utandırıyor. Yani tamam da biraz da izleyici de, yani ne bileyim. Oyunun sonunda seyirciyi selama çıktığımızda bir de bilhassa beni ayakta alkışlayan bir grup vardı. Hayatımda yaşadığım en sayko sahne deneyimlerimden biri oldu. Oyun bitti eve dönüyoruz tiyatronun aracıyla, finalde de tam Koşuyolu'na girdik, arkadaşlarım acıktıklarını söyledir. Kokoreççinin önünde durdu araba. Dedim "ben gideyim öyleyse eve, sizlere afiyet ola". Eve kadar da sırtımda dev çantayla öyle bir kilometre kadar yürüdüm, bu da cilası oldu çileli günün. Ne çektim ya, ben dün ne çektim öyle. Hayır iki gün önce de Ankara'da stand-up tarihimin en muhteşem oyunlarından birini oynamışım. Bir de hiç aç kalmadım ben Ankara'da. Metro'ya da binmedim. Dev çanta da taşımadım.

æ Bu arada Hazar'ın ismi, tam bir "kafa insan turnusolü". "Çocuğun adı ne" diyorlar mesela, "Hazar" diyorum. İlk söyleyişimde anlıyorsa o kişi çocuğun ismini, tamam işte, ben bu insanla iyi anlaşırım. Ki, genelde de öyle oluyor zaten. Ama yok, "Hasan mı, zart mı zurt mu" diyen soranlarla, ben iyi anlaşamam. Anlaşamıyorum da zaten. Büyük ihtimalle büyüyünce Hazar da böyle olacak. O yüzden çocuğa resmen çok kral, hayatını süper kolaylaştıracak, muazzam bir isim koyduğumuzu düşünüyorum. Resmen bence öyle.

æ Bu arada geçen hafta bisikletten düştüm ve sağ elimi incittim. Normalde şimdiye kadar iyileşmesi gereken el, herkesle tokalaştığım için bir türlü iyileşmiyor. Herkesle ama. "Ya bu kişiyle de tokalaşmayayım" diyorum, bir bakıyorum eli elime doğru uzanmış. Havada mı kalsın kişinin eli. Kalmasın tabii. Kişinin eli havada kalacağına benim elim kronik hasarlı kalsın, bence daha iyi. İyileşmeyecek gibi bu gidişle bu el. Bir süre insan içine mi çıkmasam acaba diye net düşünüyorum evde.

æ Hoşça kal.

"laheyya"
30 Kasım Cuma / **BKM Mutfak Çarşı** / Saat: 21.45 / 0212 327 72 00
1 Aralık Cumartesi / **Koşuyolu Apartman Sahne** / Saat: 20.30 / bilgi: 0216 339 93 39

Furkan Özçoban

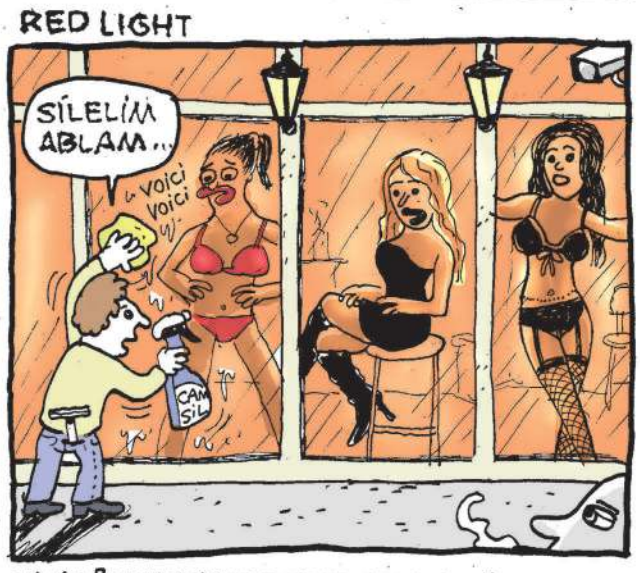

İŞTE DÜNYAYI PERDE ARKASINDAN YÖNETEN GİZEMLİ AİLENİN SIRLARI

Galiba hemen hemen internetin doğuşuyla, belki ondan biraz daha evvelsine tarihlenen ama adı 2000'lerde konulan bir fenomen var: Infotainment. Yani enformasyon ve eğlencenin iç içe geçmesi hâli. Bunun bizdeki ilk yansımaları Reha Muhtar'la Show Haber olmuştu. Haberleri öğrenmekten ziyade eğlenmek için izliyorduk çünkü. Haberin ne kadar önemli olduğu değil ne kadar ilginç olduğu giderek daha ön plana çıkmaya başlamıştı. Hatta geriye dönüp baktığımız zaman Yılmaz Erdoğan'ın Bir Demet Tiyatrosu bile Reha Muhtar'ın Show Haber'inden daha çok haber veriyordu. Reha Muhtar ve Show haber, saçıyla uçak, kıçıyla bıçak çeken, gözünden süt püskürten, (değdirmemek için zaar) kendini tavana asıp tıraş yapan berberlerin haberlerini yaparken biz Bir Demet Tiyatro'da memur eylemlerinin, ihale yolsuzluklarının, siyasi fırdöndülerin falan işlendiğini ve üstüne üstlük Reha Muhtar'ın Show Haber'iyle de dalga geçildiğini görebiliyorduk.

Sonra zamanla bu dört bir yana sıçradı. Haberlerde ve hayatın geri kalanında kendince ilgi çekici olmayan bir şeyler duyduğunda ağzını bükerek "Booring…" diyen bir ağzı büzüşesiciler ordusu, adeta zombiler gibi dört bir yanını istila etti dünyanın. Artık bir cümle yeterince çarpıcı, ilginç, şok edici değilse ilgi görmemeye ama buna karşılık ne kadar saçma sapan olursa olsun, ne kadar dangalakça olursa olsun ilginç, eğlenceli, şok edici, ezber bozucu her şey büyük ilgi görmeye başladı.

Elbette önce haber merkezlerinin filtreleri bozuldu. Reha Muhtar'laşma bütün kanallara bulaştıktan sonra Star gazetesiyle birlikte bir Yılmaz Özdilleşme sürecine girdik. Artık günlük gazetelerimizin ilk sayfalarında basbayağı fotoromanlar oynuyor, fotoğraflara abuk subuk balonlar yazılıyor, ortalık cin fikirli kelime oyunlu başlıklardan geçilmiyordu. Üçüncü Dünya Savaşı çıksa, savaşı "Durunya Savaşı!" diye verecek gazetelerle doldu ortalık. Zaten artık editör meditör de hak getireydi. Dünyayı bilmiyorum pek ama ülkemizde İnönü ilçesinin adını İsmet Paşa'dan aldığını zanneden gerizekâlılar yazdıkları köşelerle köşe oldular. Yazdıkları ilginçti çünkü. Ne köpeğin adamı ısırması ne adamın köpeği ısırması haberdi artık; adam köpeği ısırırken köpek de bir yandan bülbül ötüşlü bir kanarya gibi şakımalı ve patileriyle en azından ikinci dereceden bir denklemi çözebilmeliydi. Gerçi denklem menklem yine sıkıcıydı, onun yerine İbrahim Erkal'dan bir canısı patlatsa ana haberde yeri kesindi.

Bu süreci müteakiben tamamen özgür bir medyum girdi hayatımıza: Haber merkezlerinin iyice laçkalaşan filtreleri tamamen açık ortamlarda hiç olmayınca da olan oldu tabii. NASA aslında Ay'a hiç gitmemiş! demek son derece ilgi çekiciydi, kafa karıştırıcıydı, ezber bozucuydu ve insanlara alternatif bir gerçeklik vaadediyordu. Nedeni nasılı olmayan, hiçbir temel soruyu cevaplandırmayan iddialardı bunlar ama eğlenceliydiler, çarpıcıydılar ve her şeyden önemlisi "sıkıcı" değillerdi. Şimdi doğruya doğru, çocukluğumdan beri aya nasıl gidildiğine dair onlarca şey okumuşum, ilkokul kitaplarında parantez içimde isimlerinin okunuşu verilen (Neyil Armstrong) astronotları ezberlemişim e bunun üzerine Youtube'ta "Aya nasıl gidildi" başlıklı videoyu niye izleyeyim? Ama 1960'ta İstanbul'da çekilen Ten Ten filminin görüntülerini izlerken kenarda beliren "AMERİKA ASLINDA AYA HİÇ GİTMEDİ!" videosu ister istemez insanın merakını celbediyor. Aynısı yaşadığımız güncel sorunlar için de geçerli. İçinde bulunduğumuz küresel finansal krizle ilgili olarak Paul Krugman'ın Princeton'da verdiği bir saatlik bir konferansı mı izleyeceğiz yoksa bütün sıkıntılarımızı isimleri sıkça zikredilen abuk subuk aileler tarafından yönetilen ve kafayı sembollerle bozmuş gizli bir konseyden kaynaklandığını ileri süren on bir dakikalık gizemli videoyu mu? (O on bir de galiba, on dakikanın altında olunca reklam geliri mi olmuyormuş ne, o yüzden hep on bir dakikaymış) Yani evet gönül isterdi ki hepimiz "Ulan elbette Paul Krugman'ı dinleyeceğim, diğer gerizekalıları ne yapayım," desin ama görünen o ki Paul Krugman videosu hayli ünsüz avantgard besteci Karl Heinz Stockhausen'in albüm satışları kadar izlenirken komplocu çakal gangnam stayl'la yarışıyor, milyonlarca kez izleniyor.

Öyle bir aşamaya geldik ki, artık eskiden eğlendiğimiz, heyecanlandığımız, ilgimizi çeken şeyler bile sıkıcı geliyor, okuduğumuzun, izlediğimizin ilginçlik dozu giderek yükselsin istiyoruz. Bakın bunun sonu kıyamet beklentisine kadar varır, artık bir noktadan sonra "dünyanın sonundan" başka hiçbir şey bizi heyecanlandırmaz olur. Galiba şu aşamada hepimizin uygulaması gereken tek öğüt sıkılmamak, sıkıcıyı tersine çevirmek, hepimizin sıkıcı bulduğu işlerle inadına ilgilenmek için kendimizi zorlamak.

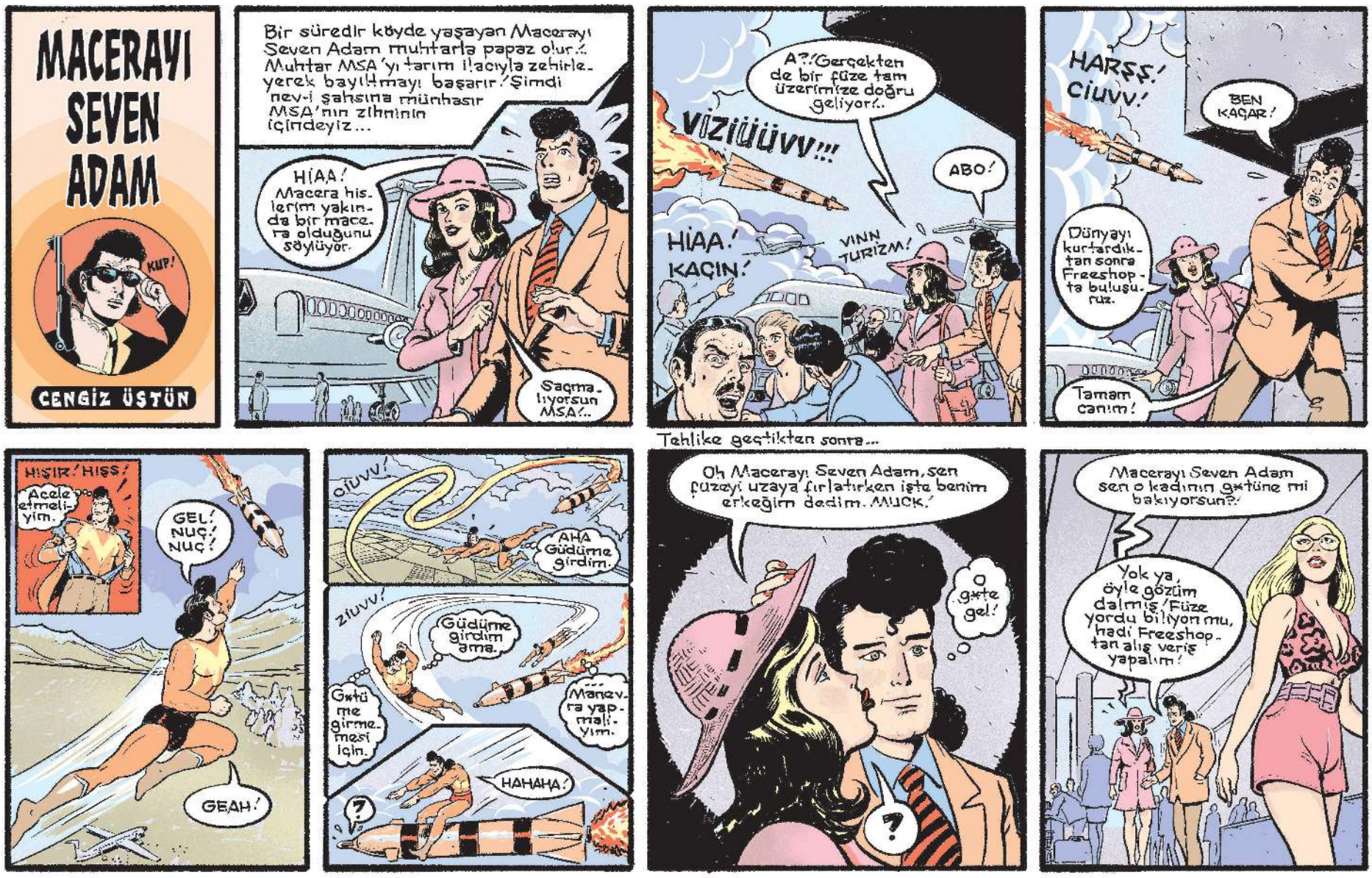

ve SİNEM bir süredir kendi kesiyor

Bebek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Ey ebe, ebe!
Sokma elini öyle!
Karşındaki adam değil,
Ufacık bir bebe!"
Suzan Kardeş'in ilk şiiri

TARİHİN EN ÜNLÜ GECİKMESİ: General Beauharnais'in başı, asiller tarafından giyotinle kesilince karısı Josephine dul kaldı. Oğlu, general babasının kılıcını saklamak istiyordu. Josephine, oğlunun bu isteğini İmparator Napoleon'a iletti. Napoleon, halden anladı, bu isteği kırmadı. Josephine, teşekkür için Napoleon'u evine davet etti. Napoleon, dul kadını görür görmez tutuldu, zamanla bu evin düzenli ziyaretçisi haline geldi. İmparator, o ilk ziyareti yapmasa, Josephine tarihe geçmeyecekti. Ama aşk bu, imparator-seyis ayrımı yapmadan vurur kalbinden, delice bir aşkın içine gömüldü Napoleon. Henüz 26 yaşındaydı, Josephine ise 32. Bu da evlenmelerine engel olamadı. 9 Mart 1796'da imzaları basıp evlendiler. Napoleon, evlilik törenine tam iki saat gecikerek geldi. Geciken Napoleon olunca, gecikme de tarihe geçti. Tabii ki iki saatlik gecikmeyle...

SİNANLAR KARIŞINCA: Yok, yeni dizi değil. Geçen hafta yazdığım Sinan Tansal'ın dahil olduğu müzik grubu Mavi Sakal. İhtiyaç Molası'ndaki başka Sinan. Sinan Gürsoy. İki klas müzisyen adaşı karıştırmışım işte...

AYNI SİGARADAN ÇEKMİŞİZ BİZ: Hızlı trendeyim, Ankara-İstanbul arası. Bir istasyonda durdu tren, ben ve birkaç sigaraperver, dışarı doğru hareketlendik. Dışarı çıktım ama daha sigarayı yakmadan çok asık suratlı, dişi nemrut bir görevli, "Hemen kalkıcaz yalnız!" dedi. Basamakta bir yolcu sigarasını yakıp bir nefes çekmişti bile. Dişi nemrut "Basamakta sigara içemezsiniz!" dedi. Adam "İneyim o zaman" dedi, asabi kadın "Tren kalkıcak, inemezsiniz!" dedi. Adam sigarayı atacakken, "Verin onu bana" diye devreye girdim, sigarayı alıp bir nefes çektim, öyle söndürdüm. Asabi kadın, sanki organ hırsızlığında işbirliği yapmışız gibi ikimize de hiddetle baktı. Sigara ziyan etmediğime inceden sevinerek, atladım trene...

DELİ DİYETİSYEN: Bir diyetisyen anlattılar, programına uymayan kişiyi MİKROFONLA AZARLIYORMUŞ! Ki, dışarda bekleyenler de duyup tırssınlar diye. Vay arkadaş, bu da böyle bi tutku demek ki...

SADECE DİNLEDİM: "Muhammed Ali, alzaymır olmuştu ya" dedi biri, diğeri cevap verdi: "O, parkinson olmuştu, alzaymır olan sensin!"

PARA PARA: "Para, para, para" yerine böyle deseydi peki Napoleon? Son para eksik diye geçersiz gibi...

SIRTLAN: Çita, antilobu kolluyor, sırtlan ikisini de kesiyor. Çita, canı dişinde koşarak antilobu enseliyor, boynundan ısırıp canını alıyor, yüzüp parçalayıp tam yenilecek kıvama getiriyor, o an sırtlan giriyor kadraja. Öyle bi kararlı ki, çita merhum antilobu bırakıp kaçızlıyor! Normalde ürkütemez bir çitayı bir sırtlan lakin "hazıra konma arzusu" fazladan bir heybet yüklüyor yancı sırtlana. Ormanda oluyor böyle. Hayatta da bazan oluyor öyle...

EROL MÜTERCİMLER: Maşallah, vitrin mankenine bilinç inmiş gibi...

HENÜZ ÇOĞUL DEĞİLİM: Mizahçıyım diye "İnsanlar nelere güler?" diye soranlar oluyor. Ne bileyim, tek bir insanım ben. İnsanlığa hakim olmak ne haddime? Tek tek sormak, en iyisi. Her insan, diğerlerinden apayrı bir alem...

NEMRUT: Normal insan adıyken, Hazreti İbrahim'e düşman olan son Nemrut yüzünden lanetli bir sıfata dönüşmüş isim. Tıpkı Yezit gibi. O kadar kötü kalpliler ki, kendi isimlerine de kötülük yapmayı ihmal etmemişler...

ÇOK YILLIK KEKİK: Kekik tohumu paketinin üstünde yazıyo böyle. Hemen ikna oldum. Çok yıllık! Tam kaç yıllık? Bilemiyorum, çok işte. Markayı çocuk mu yönetiyo, nedir?

ARKALAR, ALTLAR: Diş de bilinç gibi. Görünen kısmı, önleri fırçalayıp arkalarına aynı zamanı ayırmıyoruz. Daha ziyade kortekste kalıp, bilinçaltını bastırmak gibi. Sen görmesen de dişlerin arkası var, farkında olmasan da bilincin altı mevcut. Hayata dahiller...

NAPOLİTEN: Niye küçük o çikolatalar, Napoleon kısaydı diye mi?!

YAŞA BE HAYAT: Kimin ne kadar yaşayacağı belli değil. Cümle bu. Kim belirsiz, ne kadar belli değil, belli değil zaten belli değil! Geriye "yaşayacağı" kalıyor; sadeleştirirsek, yaşam. Yaşamın ne kadar yaşayacağı belli mi peki? Değil. Nereye değil, sonsuz. Dilerim sonsuz olsun. İlla ki muhabbetimiz hep sonsuz olsun!

HERKESİN PARASI KENDİNE: Bir gün gelecek, herkesin cebindeki paranın üstünde kendi resmi olacak! Herkesin ne harcadığı cillop gibi ortada olacak. Durumu olmayanlar, bozuk paranın üstünde belirecek! Yok vazgeçtim, öyle bir gün gelmeyecek. Düşündüm de, pek masraflı geldi!

ÇOK KISA SÜREDE ŞÖHRET OLMAK: Bir gece ansızın selebiriti!

vedatozdemiro@gmail.com

mustafa Satıcı

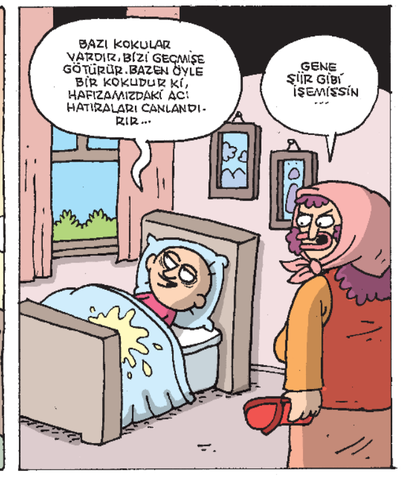

SAMİ

cihan ceylan

CEM GÜVENTÜRK

instagram.com/cemguventurk

DAYAK EDEBİYATI

Durup dururken birisi bağırırsa dönüp bakılır. Dönüp baktım. Gecenin bu saatinde benden başka bakacak birileri olmadığından göz göze geldik. "Lan gözlük!" diye bağıran biriyle göz göze gelmek iyi değildir. Bu biri, "Sana diyorum lan kel!" diye devam ediyorsa hiç iyi değildir. Eğer bağıran, gündüz vakitlerinde kalabalık bir yerdeyse, onlarca kişinin arasında kamufle olup uzun uzun, tadını çıkara çıkara bakarsın kendisine. Hatta seyir halindeki insanlardan birine 'sarhoş galiba' anlamında gülümser, böylelikle normal hayatı kutsama şansına bile erişebilirsin. Oysa şimdi bu ıssız sokakta baş başayız. Bağıranın tek bakanı olarak hedef haline geldiğimden bakmayı kesip yürümeye başladım. Bağıran, hazır bir hedef bulmuşken şiddeti boşa gitsin istemediğinden olacak, "Nereye gidiyon lan gözlük!" diye bağırdı. Elimde olmadan kafamı kaldırıp tekrar baktım. "Hâlâ bakıyo a.na godumun keli!" diye bağırdı. Yaşadığı öfke patlamasının arasında "kel" demek hoşuna gidiyor gibiydi. Bana kalırsa, insan adını koyabildiği şeylere daha sağlam sinirleniyor. Bunun sebebi, kelimenin ağza oturmasıyla birlikte öfkenin müzikal bir tonlama kazanarak şiddetlenmesi olabilir. Kel kelimesi öfkesine bir çeşit neşe katıyordu. Gözlüğüm ve küçük kel kafam "bu dövülür" hissiyatı yaratıyordu. Dayak yemeye değer bulunmuştum. Ne yapacağımı bilemedim. Beyoğlu'nun arka sokaklarını anlatmaya çalışan kötü bir yönetmenin eline düşmüş gibiydim. Yönetmen, dayak sahnesi sonrası makyöze dudağımı, kaşımı patlattıracak, kırık gözlüğü kaldırımdan alıp yılıkça takmamı isteyecek ve ben sisler içinde topallayarak yürürken alttan acı bir klarnet salacak gibiydi. Önüme bakarak hızlıca yanından geçmeye çalıştım, ama ani bir hamleyle önüme keserek bir kere daha, "Nereye lan gözlük?" diye sordu. Israrla sorduğu bu soruyla yaşadığımız gerçeklik birbirini tutsa verilebilecek en ortalama cevap, "Eve gidiyorum, gel istersen rahat rahat döversin" olurdu, ama mananın varolmadığı o anda, "Naptım abi ben?" demekten başka bir çıkış bulamadım. "Konuşma lan!" diyerek kafasını kafama yaklaştırdı. Bu kafa yaklaştırmayı çok iyi biliyorum, lise hayatım boyunca defalarca birilerinin kafası benim minik kafama yaklaşmıştır. Belanın selamıdır bu, ani tokuşmanın şaşkınlığından önce yaşanan son temastır. Kafasını bir mancınık gibi gerip kafama fırlatması an meselesiydi. Tüm bedenim çocukluğumdan başlayarak titremeye başladı.

Kafa atmadı, ama gitmeme de izin vermedi. Oyun istiyordu. Nedensiz şiddetinin nedeni olacak bir hareket bekliyordu benden. Sanki, "Ah pardon, bir anda kendimi kaybetmişim, bana bugünlerde neler oluyor inan bilmiyorum," diye cevap vercekmiş gibi, "Abi ben naptım sana?" diye sordum. "Konuşma lan!" dedi. Bu, iletişimimiz başladığından beri dördüncü "konuşma lan"ıydı. "Konuşma lan" çıkışı, *"ben az konuşabiliyorum, sen şimdi hiç konuşma, biraz itiştikten sonra yumruklaşmaya varan bir arbedeye ne dersin?"* cümlesinin ilkel halidir. Kafa gelmemişti ama tehlike de bir türlü geçmiyordu. Çok az kelimeyle idare ediyorduk. Modern bir ağız dalaşının çok uzağındaydık. Kişisel tarihimde çok defa "Tamam beyefendi, haklısınız, tartışmaya gerek yok," diyerek karşı tarafı nezaketimle yenmiş, muasır medeniyete prim veren bir topluluğu da arkama alarak nice "bilader"leri çağdaşlığın dışına itmişliğim vardır. Modern dalaşmalar çok uzun bir mızrağın sadece ucunu batırmaya benzer ve oldukça kolaydır. Fakat içinde bulunduğumuz durum, "Pekala modern olan kazansın" düsturuyla başladığım hak arama mücadelelerine benzemiyordu.

Heyhat! Nasıl da gömdü bir anda! Gözlüğüm nasıl da yamuldu! Filmlerdeki gibi kafam ağır çekim yere çarpmadı ama göt üstü oturdum. Kalkıp saldırmak ne mümkün. Şuna bakın; sağlı sollu sıkılı yumrukları bu defa beni boylu boyunca yere sermek için hazırda

bekliyor. Neden beni dövmek istiyor? Aslında şimdi yapmam gereken, hışımla ayağa kalkıp ağzımı bozarak Belalı'yla ortak bir dilde buluşmak. Ama biliyorum ki, ne kadar onun diline ulaşmaya çalışırsam çalışayım şehirli kimliğim bana başarısız, olgunlaşmamış ve karışık bir cümle kurduracak. Cümlelerim karıştıkça olayı netlemek isteyen belalım "konuşma lan!" anlamında bir yumruk daha savuracak. Kalkıp geriye doğru koşmak gibisi yok. Kalkıp koştum. Arkamdan koşmamasına rağmen sanki bir salise sonra enselenecekmişim gibi ölümüne koştum. Buralarda evim olsa, içeri girip kapattığım kapıya dayanıp yavaş yavaş yere çökerek ağlamaya başlayabilirim. Yediğim yumruğun çok ötesinde tüm hayatıma sitem eder gibi hüngür hüngür ağlarım. O.pu çocuğu! İnsan azcık diklenir, küfreder, tehdit eder, en fazla ittirir, aniden yumruklamak da neyin nesi? Bunca yılın gözlüklüsüyüm ben. Yüzüme yumruk almamak üzerine korkak bir hayat kurdum bunca yıldır; omzuma çanta astım, içine kitaplar koydum, yolda yürürken biri bana çarpsa "pardon" diyen ben oldum, yedi cihanda karaktersizliğe varacak nezaketimle nam saldım. Yürürken takılıp tökezlemekten başka bela bilmem. Bana vurulmaz! Ayıptır! Sen bana vurursan, 40'lı yıllarda yuvarlak gözlüklü, başarısız bir yazarın ruhu acır. Naziler derdest edip götürdükten sonra kaldırımda kalan kırık gözlükler filmlere konu olur. Sen bana vurursan, 50'lerin köy romanlarında yaban diri memeleriyle oğullarını leğende yıkayan analarımız sütten kesilir. Sen bana vurursan, 60'ların "Çiçek Çocuklar"ı Sirkeci üzerinden Katmandu'ya, Tibet'e yalınayak yürür. Sen bana vurursan, 70'lerin toplumcu şiirinden bir yoldaş sol memesinin altındaki cevahirle devrime yürür. Sen bana vurursan, 80'lerin omuz vatkalarıyla donatılmış bir ordu Yaşar Alptekin komutasında birbirlerine sürtüne sürtüne tüm sokakları ateşe verir. Sen bana vurursan, 90'ların nar imgesi yere düşer dağılır, Haydar Ergülen üzülür. Sen bana vurursan, 2000'lerin Cihangir'inde kitapların üzerinde uyuyan bir kedi ikiye bölünür.

Yediğim yumruğun çok uzağındaki bir mekândayım. Belaya bulaşmış bir bohem gibi tek yudumda ellilik bardağın yarısını devirdim. Burroughs, Krouac, Ginsberg gibi bohemlerden tek farkım biraz korkak olmam, ama şükür ki dışardan bakınca belli olmuyor. Onlar tahminim girişirdi benim belalıya, "Efendim biz kitap okuyoruz, günlük yaşamdan yazı sağıyoruz, lütfen ama yani..." falan demezlerdi. Zaten mesele de bu; çantam, kitabım, muasırlığım, nezaketim olmasa ne olacak? Yine kaçmayacak mıyım? "Noluyo abi, ben naptım sana ya allalla" diye diye, topuklarımı götüme vura vura koşmayacak mıyım? Dayağı yemiş, biramı içerken vardığım sonuç şu: "Korkaklık, kültür değil fıtrat meselesidir. Modernlik yüzünden kaçar hale gelmiyoruz, kaça kaça modernleşiyoruz." İkinci birayı, hayatımın en hızlı ikinci bira rekoruyla istedim. Masada boş bardak olmasa garsonun yeni oturduğumu sanacağı kadar hızlı. Yediğim yumruktan çok, neden kaçtığımı düşünüyorum sürekli. Sanırım pişmanım, şimdi olsa kaçmazmışım gibi geliyor. Sürekli, o an diyemeyip şimdi ürettiğim süper lafları, aniden gelen yumruktan nefis bir eskivle kurtulduğumu, doğrulurken belalımın midesine indirdiğim yumruğu, belalım bu yumrukla öne eğildiğinde çene altına indirdiğim ikinci yumruğu ve bahtsız belalım geriye doğru devrilirken yakasından tutup suratının tam ortasına indirdiğim kısa ve künt üçüncü yumruğu düşünüyorum. Düşüne düşüne, bira eşliğinde dövüyorum adamı. Düşmanımın yokluğunda telekinezik dayağım bitmek bilmiyor. Adamın hali harap, yüzü gözü morardı. Dövdüğümü düşündükçe öfkem artıyor, öfkemi biradan çıkarıyorum. Garson garip garip bakmaya başladı. Ne bakıyon lan! Gönder hesabı. S.kerler...

Şiddet hayalleriyle kısa sürede dört bira içmişim. "Lan ne olacak!" diye mırıldanarak yumruğu yediğim istikamete yürüyorum. Kendi kafamda çektiğim filmin (filmin ismi "Gözlüklünün İntikamı" olabilir) çıkışında gaza geldiğime göre, 90'larda karate filminden çıkmış bir ergenden daha beter durumdayım. Hayalimde çok feci dövdüm elemanı; bir yandan hayat dersleri verirken bir yandan ağzını burnunu kırdım. Bütün bu cesaretime rağmen yumruk yediğim sokağa aniden dalamadım. Sokağın köşesinden sanki bir kapının ardındaymış gibi sadece kafamı uzatıp ortalığı kolaçan ettim. Belalım ortalarda görünmüyordu. Değişik bir özgüvenle girdim sokağa. Daha sokağın ortasına henüz ulaşmıştım ki, bütün havam beş metre ötemde karanlıklar içinde beliren belalımın yüzüyle uçup gitti. Oradaydı, kendi kadar belalı olduğu anlaşılan bir arkadaşıyla konuşuyordu. Çifte bela! Ani bir hareketle geri döndüğümde, artık o çok iyi tanıdığım ses bir yumruk gibi indi: "Lan gözlük!" Tüm bedenim çocukluğumdan başlayarak titremeye başladı. Ayaklarım, beynimin kararını bile beklemeden kendiliğinden harekete geçti. Belalımı ilerleyen saatlerde, o yokken dövmek üzere koşmaya başladım.

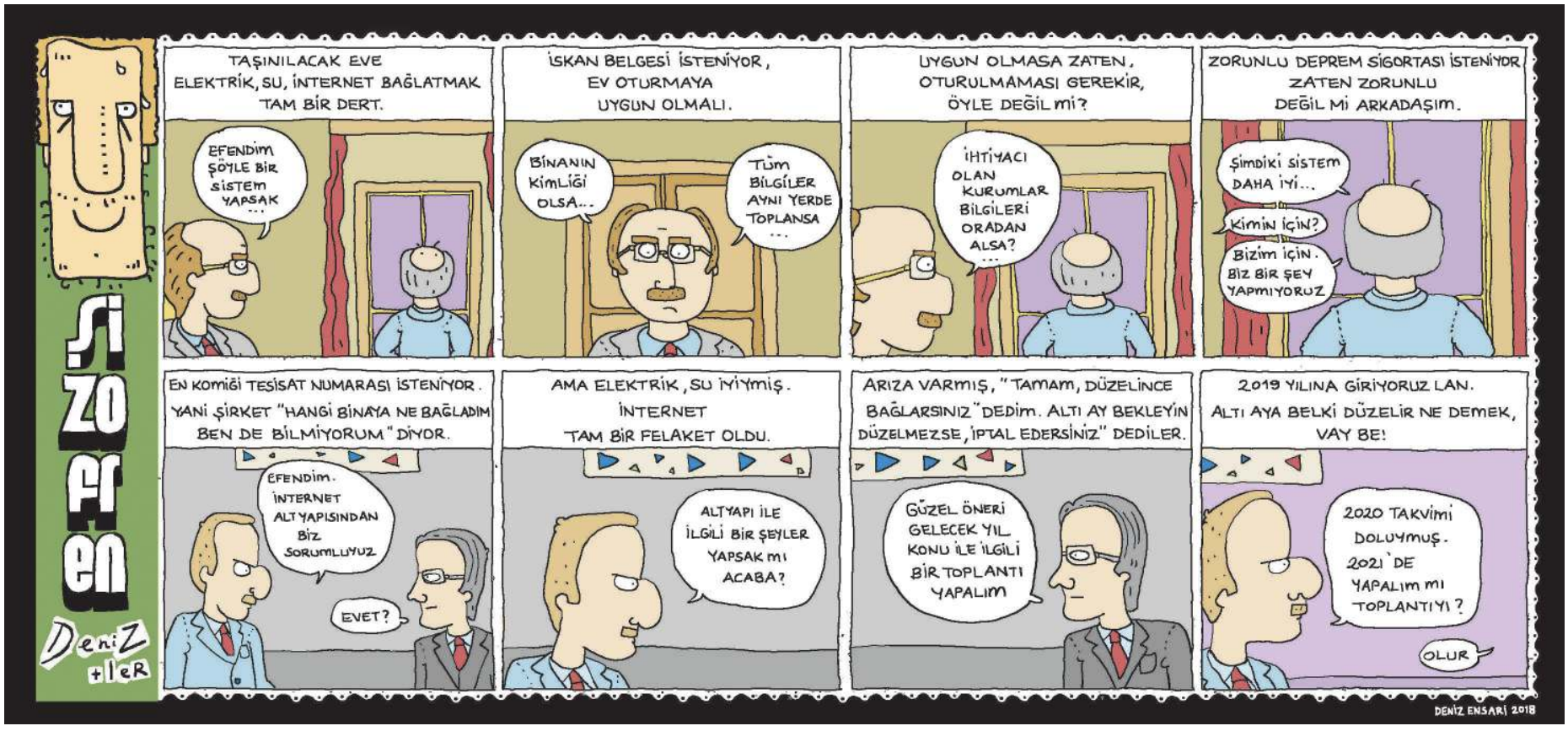

İLKER ALTUNGÖK

Mahallede birileri sanırım banyoyu yeniliyor. Yoksa sokağa muntazam bir şekilde yerleştirilmiş bu babane evi banyosunun başka nasıl bir açıklaması olabilir? Markete gitmek için evden çıktım ama o kadar da acelem yok. Bebeğim evin dışında, bir yerlerde. Evde markete gidişimle geri dönüşüm arasında geçen süreyi değerlendirecek, puanlayacak kimse yok. Etraf da sakin olduğuna göre gönlümce izleyebilirim bu güzelliği. Ya eski banyoyu söküp yerine yeni banyoyu monteleyen montaj ekibinin, ya da eski banyosunu evin önüne koyarken biraz duygulanan ev sahibinin son bir saygı duruşu, son bir vefa gösterisi mi bu eski banyoya? Ayna biraz çatlamış ama geri kalan her şeyi hasarsız çıkartmayı başarmışlar. Belki öyle denk geldi bilmiyorum. Masif küvet, yanında bebek mavisi bir ayaklı lavabo, üzerinde dev bir ayna, yanında yine bebek mavisi bir klozet. Tam akraba ziyaretinde "ben bir lavaboya gideyim Murat Amca, lafınızı unutmayın bu güzel anınızın devamını dinlemek için sabırsızlanıyorum" diye girip onbeş yirmi dakika içeride fayans izlemelik bir banyo.

Sekiz dokuz yaşındaki bir çocuğun huzur diye bir kavramdan haberi yoktur. Neşeyi bilir, arsızlığı bilir, akıldışı bir hareket yaptıktan sonra, izlerini örtüp kanıtları ortadan kaldırmaya çalışırken yaşadığı heyecanı bilir, yakalanıp laf yedikten sonra gelen üzüntüyü bilir. Huzur diye tanımladığımız şeyi çocuk sıkıntıdan kanının yavaşladığı anlar olarak tecrübe eder. Sobalı bir ev, kenarda kıvrılmış bir kedi, dışarıda yağan kar, televizyon zararsız bir şeyler mırıldanıyor, annen baban koltukta karşılıklı sızmışlar. Bu anı alıp damıtsak, bir şişeye doldursak, bir oda spreyi olarak yüzlerce sabah altıda kalkıp koşan, sonra toplantı yapan, sonra yine koşan, sonra koşu ve başarı dergisini alıp ofisinde kendine ait tuvaletinde kendiyle kaliteli zaman geçirmeye zaman ayıran başarıya odaklı iş adamına tövbe ettirecek bir ürün olmaz mıydı. Ama çocuk beyni bu anları "hiçbir şey olmuyor" olarak işlemler. Akraba ölümlerine bile "köye gidiyoruz, Mert abimleri göreceğim, ekmek yiyeceğim" diye sevinen canavarca hisler içinde bir hayvandır çocuk. Kediye bakar, annesine bakar, sobaya bakar. Babamı uyandırmadan bu üçünün birden keyfini kaçırabilecek ne yapabilirim? Buna ihtiyacım var. Çünkü ben bunu hak ediyorum.

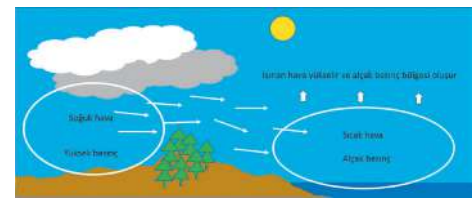

Bu bebek mavisi, yerden tavana fayans kaplı, ihtişamın su lekeleriyle buluşup "zamanında Murat dayının işleri çok yolundaydı ama o ortak olduğu alkolik enişteni çaldı çırptı yaptı bir şeyler, şimdi buna da şükür, geçiniyorlar bir şekilde ama eskiden yani, görmen lazımdı. Muazzez Abacı akşam yemeklerine gelirdi bu eve" diye usul usul bir zirveden düşüş hikayesi anlatan bu banyo çocuğun huzurla ilk karşılaştığı yerdir. Murat dayısının evi elli derece, Murat dayısı evi havalandırmaya inanmıyor, Murat dayısı sıcağın bir kere dışarı kaçarsa bir daha sağlanabileceğine inanmıyor. Murat dayısının eşi çocukları çok sevdiğini iddia ediyor, sevginin ancak ellenerek gösterilebileceğine inanıyor, kişisel alana inanmıyor. Çocuğun babası Murat dayı mütahit olduğu için ingilizce bildiğine, çocuğun da okulunda ingilizce öğretildiği için çocuğun murat dayısıyla ingilizce konuşması gerektiğine inanıyor. Çocuk annesine bakıyor, çocuğun annesi "ben misafilik seviyorum, bütün gün senin sesini duyuyorum evde benim için bu ortam bile hoş bir değişiklik, kusura bakma kendi başınasın dostum" der gibi bakıyor. Isınan hava koridora, oradan da kalorifer peteğinin ufak olduğu banyoya doğru hareket eder. Bu bir fizik yasasıdır. Çocuk da belki hava akımını hissediyor, belki başka gidecek bir yer olmadığını biliyor. İzin isteyip serin ve sessiz banyoya girdiğinde aşina olmadığı bu huzur duygusuyla sarsılıyor. Az önce çok fazla şey oluyordu, şimdi hiçbir şey olmuyor. Ama bir şekilde bu durum az öncekinden daha iyi. Şimdi bunu biraz düşün küçük sincap. Kafanı fayanslara dayaya dayaya düşün.

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Ne bilginler geldi, neler buldular!/ (…) Hangisi yarıp geçti bu karanlığı?/ Birer masal söyleyip uykuya daldılar."

Ömer *Hayyam*

Sırılsıklam, "iliklerine kadar" tabir edilen o derece var ya. İşte tam o şekil ıslandım. Belki daha fazla.(eski zamanlarda olurdu o kadarı) Uyduruk şeffaf şemsiyem kâr etmedi. Yamuldu.(şükür) O akşamüstü. Hava kararırken. Sonbaharın son haftası. Belki biraz (bilmeden) hile mi yaptım. Bilmiyorum. Hasret kalmışım o raddeye kadar ıslanmaya. Günlerce, aralıksız yağan şiddetli yağmurun içinde olmak. *(camdan seyretmeye benzemiyor)* Yoktu bu kadarı. Epeydir. İnsan (bir nevi) dışındaki âlemle bütünleşmiş oluyor. Herşey'le senin aranda; herşey'le herşey arasında bir kıpırtılı/dokunmalı/ gerçek/sahici/(ıslak) ilişki. (ıslak imza) (gökteki kara bulutla dahi aranda doğrudan bir irtibat) Tıpır tıpır tıpır. Hepiniz ıslanıyorsunuz. Ne var ne yok hepsi. (dam/taş/ kuş/ağaç/insan) O an. Oradasın. Dünyanın o noktasında. Onu tam olarak (sıradan bir günde hiç hissedemediğin kadar) hissediyorsun. Baktığın, geçip gittiğin bir görüntü değil. Sadece seyrettiğin. (gözünün içine de düşüyor yukarı baktığında zaten) Bu seyretmeler çağında (milyonlarca görüntü, ekranlarla sarılı dört yanımız) az şey değil. Bir çeşit seyreltilmiş deniz e girmek.(üstündeki koca boşluk bir anda kıpır kıpır dev bir seyreltilmiş/ hafifletilmiş deniz'e dönüşüyor) Deniz'e girdiğinde duyduğuna benzer bir uyum/rahatlama/ aslına dönme duygusu. Anne rahmi. (Sıla i rahim) Deniz ayağına geliyor. Sarmalıyor seni. İnsan başka ne ister. "Övmelere doyamadın gene, yağmur'u, amma abarttın" diyen. Haklı. Yağmur, kendisini her seferinde farklı farklı, gitgide artan bir aşkla/şevkle/tutkuyla divaneler gibi övmemi bekleyen bir sevgili. Yazmıştım. Gözümün içine bakıyor. (şu anda yeniden başladı, pencerelerde) Sevgiliyi ölçüsüz övmek meşhurdur. Elini tutamazsın. Benimki gene risksiz, meşakkatsiz bir kuru övgü. Buyrun: Timur, büyük şair Şirazlı Hafız'ın makamına getirtilmesini emreder.--Şiraz'ı, tüm İran'ı yeni işgal etmiştir-- Hükümdar büyük şairin bir şiirindeki ifadeye çok kızmıştır. Öfkesi burnundadır. Şairi getirirler. "Bu nedir der, şu yazdığın"; Okur: "Sevgilinin yanağındaki küçük siyah ben için/ Semerkand ve Buhara'yı seve seve veririm*" (biri İmparatorluğunun merkezi, diğeri en önemli ikinci şehri)* "İkisini birden bir küçük ben için veriyorsun ha, öyle mi ?" Bir sessizlik olur. Sonra Hafız yerlere kapanarak selam verip şöyle der: "Ah hükümdarım! Bu cömertlik değil mi beni şu gördüğünüz sefil hale getiren." Timur (incelikli bir mizah duygusu taşıyan)bu cevabı duyunca yumuşar. Benim övgülerimdeki bonkörlük hava civa. Etim ne budum ne. Bir bene iki şehir veren var.*(Nedim de İstanbul'u överken, şehrin bir taşına bütün Acem diyarını feda etmişti:"Bir sengine yek pâre acem mülkü fedadır")* Herneyse. Yalnız. Çin atasözü: "Yağmur eve dönerken güzeldir" diyor. Çok doğru o. Sırılsıklam olmanın güzel tarafı sonunda eve dönmesi. Daha güzeli bu işlerin gece vakti olması. Kapıdan girdiğinizde yağmur dışarıda bütün şiddetiyle devam ediyor olmalı. Siz kurulanırken. Çocukluğumun damları yer yer akan kimi ahşap evlerinde (ikidebir taşınıp taşınıp dururduk) hem teneke saçakların şiddetli takırtılarının hem de akan yerlerin hizasına konmuş kimi kova, leğen, (akan yerden gelen suyun damlama aralığına, şiddetine göre ayarlanmış irili ufaklı) taslara düşen damlaların farklı aralıklı tıpırtılarının sihirli/esrarengiz müziğiyle uykuya daldığım sabaha kadar hiç aralıksız devam eden şiddetli sağanaklı gecelerini hatırladım. *(Ağır ağır soğuyan sobanın hemen yanında duvara yaslanmış duran ıslak ayakkabılar)*

Hergé 1907-1983

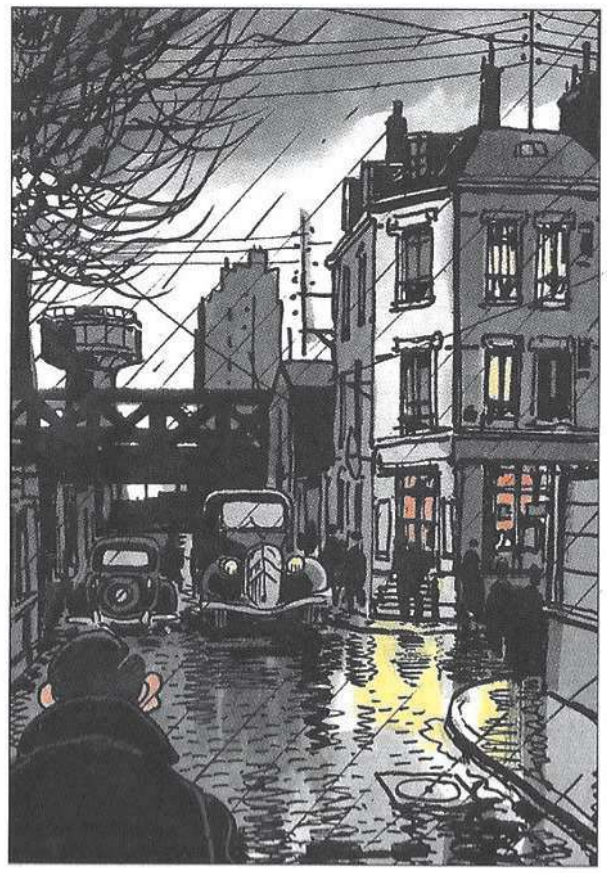
Jacques Tardi 1946- (72 yaşında)

Hâfız-ı Şirâzî 1325-1390

(Filmler bir tarafa çizgi romanlarda da bayılırım yağmur sahnelerine. O kısa kısa kesik kesik eğri çizgiler. Ah, onlar. Yukarıya aldım bir kaçını)

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler dilerim…

engin.ergonultas@gmail.com

cihan ceylan

• Evde çok içince de kirli sepetine girin.

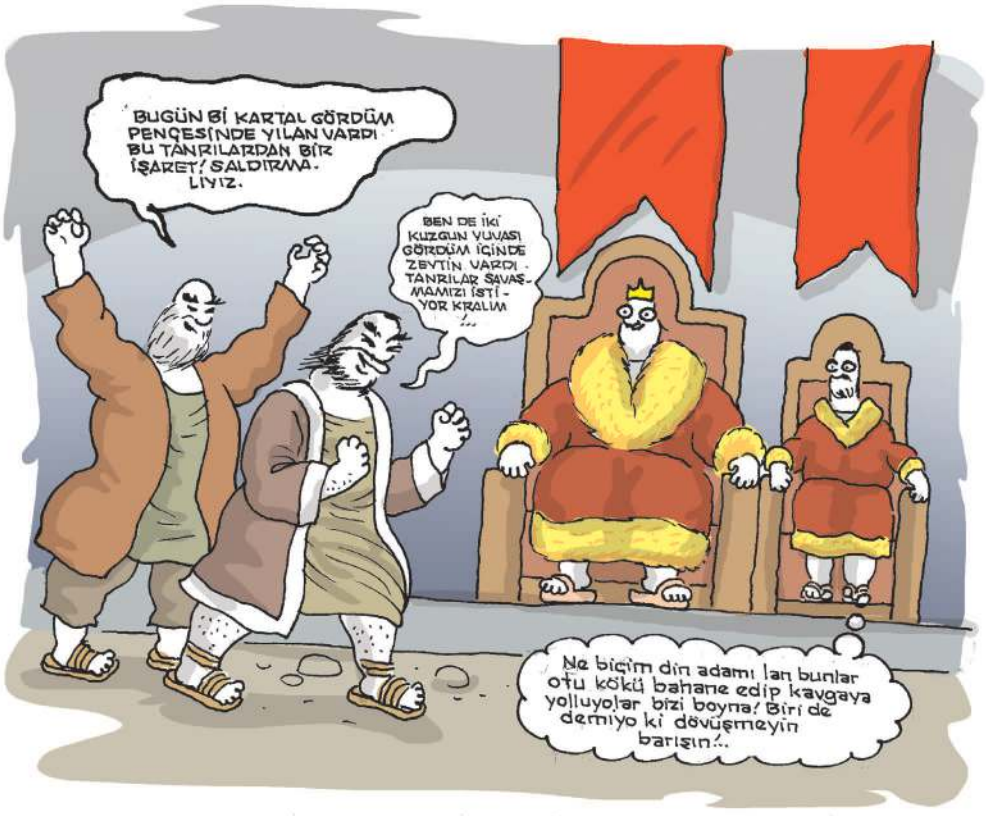

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin Gülmen

BU MACERATA Sarı babylon balığı (dil çeviren balık) Sayesinde tüm diller Türkçeye çevrilmiştir.

Bkz 585

WTF! WHAT IS GOINGON MARKUS?

Tavan dökül.

Zangır zangır

Tak Dup Bir ses

Tak sesler

Zangır oooohh.

I DONT KNOW IS THIS BIG İSTANBUL EARTHQUAKE.

OOOH!..

Ding Dong!..

Ding dong.

Ding Dong

HEY MARKUS İÇERİ ALIP BİR İÇKİ İKRAM ET BEN BİRAZDAN GELİCEM...

OOKEEY BAKIYORUM BEN, SEN RAHAT RAHAT DEVAM ET ANLARLAR BENCE...

ELLERİM DOLU..

RELAKS.

HEY DEMET, KORAY HOŞGELDİNİZ, SİZ DE HİSSETTİNİZ Mİ DEPREM OLDU GALİBA, AVİZE BAYAA Bİ SALLANDI...

YOOO BİZ HİSSETMEDİK ARADA SALLANIR, KAMYON GEÇTİKCE

KAMYON MU?

TITITI KAMYON YA...

AH PARDON İÇERİYE GEÇİN LÜTFEN.. GOMEZ DE BİRAZDAN BİZE KATILIR, YEMEKTEN ÖNCE BİRER DRİNK ALIRIZ...

GOMEZ Mİ GOMEZ KİM LA LATİN Mİ?

ÖHÜM TENK Yu.

TITITI TITITI.

HIM GÜZEL KOKUYO.

BÖRBİN VAR MARTİNİ Bİr DE ŞARAP VAR, BİRAMIZ DA VAR.

HIM BEN Bİ BÖRBİN ALAYIM.

BEN DE MARTİNİ.

OKEEY.

BİZ ALTI AY İSTANBUL'DAYIZ BURDA YOGA SEMİNER. LERİ VE EĞİTİM VERİCEZ...

VAY BE GÜZEL MİŞ, PEKİ SONRA?

ALTI AY SONUN. DA BAŞKA ÜLKE. YE Mİ?

EVET BURDAN DİREKT YUNANİS. TAN...

GEZİYOSUN...

HEY ÇOCUKLAR ÇOK ÜZGÜNÜM YEMEĞİN SOSUNU YAKMAYI GÖZE ALAMADIM... BEN GOMEZ HOŞ GELDİNİZ?

OH GOMEZ AŞKIM BİZE KATILMAZ MISIN, YENİ KOMŞULAR ÇOK KUUL.

HASKTİR ADAM LAN BU.'AHI AHI.

GÖRDÜN TABİ GÜL GİBİ LATİN DELİKANLIYI KENDİNİ ŞAŞIRDIN.

NE DİYOR.

ÇOK YAKIŞIKLI DİYOR.

SELAM GOMEZ TANIŞTIĞIMA MEMNUN OLDUM.

VAAY İNGİLİZCE HA PEK Bİ KEYİFLENDİN BAKIYORUM..

VALLA ÇOK HOŞ İNSANLAR. MIŞ İKİSİ DE, İLK BAŞTA BİRAZ YADIRGASAM DA...

ÖN YARGI EVİ DEĞİL. DİR BABO...

KAHKAH KAH Hahaha henüz sevgiliyiz kukara.

Evlilik var mı kakara.

Hollanda da oluyo titiri.

TLİNGGG!..

HAH YEMEK HAZIR SOFRAYA GEÇEBİLİRİZ...

KARNIM ZİL ÇALIYOR

BURALARDA ÇOCUK EVLAT EDİNMEK ZOR. AMA ZATEN BURADA OLMAYACAKSINIZ...

ASLINDA BİZ DE BİRAZ ÇEKİM. SERİZ BU KONUDA AMA BİR ÇOCUK BÜYÜTMEK ÇOK BAŞKA Bİ ŞEY...

BÜYÜK SORUMLULUK.

Gecenin ilerleyen saatleri.

GERÇEKTEN ÇOK İYİ VAKİT GEÇİRDİK.

ÇOK TEŞEKKÜR. LER...

NE ZAMAN İSTERSENİZ.

ULAN KORAY ÇEKİNE ÇEKİNE GELDİN HOŞ SOHBETİ, BÖRBİNİ GÖRÜNCE ŞENLENDİN.

BİZE DE GELİN...

DEMET BEN BİRAZ HUYLANDIM YALNIZ BUNLARDAN...

NEYİNDEN KILLANDIN OLUM MİS GİBİ İNSAN. LAR İŞTE...

YA YOK ÖYLE DİL BANA Bİ HUY GELDİ.

DUR EVDE ANLATIRSIN...

EE DÜŞÜMÜZÜ ALDIK PİJAMALARI. MIZI GİYDİK, NEYE DERTLENDİN YİNE KOMŞULARA MI?

YOK YAA KENDİMLE İLGİLİ...

ELEMANLARA SARILIRKEN İÇİME SANKİ Bİ SICAKLIK AKTI. TİTREŞTİM, ACABA BEN DE BEDENİNİN FARKINDA OLMAYANLARDAN MIYIM AGAVİP Bİ HİS GELDİ GÜÇLÜ KUVVETLİ...

DENERSİN OLUM! BAKTIN Kİ YEŞİL IŞIK VAR KARIM YAPARIM SENİ TILÇ TILÇ TILÇ. GAYET DOĞAL...

NASIL LA KARIN YAPI. CAN? SAÇMALAMA...

STRAPON VAR OLUM! ELİN İTİNE UĞURSUZUNA MA BIRAKI. CAZ SENİ?

HER TÜRLÜ KABULÜNÜ. SÜN.

LAN???

BARBAROS ALTUĞ

UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 28 KASIM 2018 | Sayı: 587

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman **Satış Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Asmalımescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: TÜRKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00
Abonelik: **Yurtiçi:** PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatlı 320 TL **Yurtdışı:** www.interdictum.de adresinde
IBAN Numaralarımız:
(Alıcı: Mürekkep basın) **TL:** TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız **selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39**

ORTAM

En telmaşa adam

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

YALNIZ DEĞİLSİNİZ!

özet:
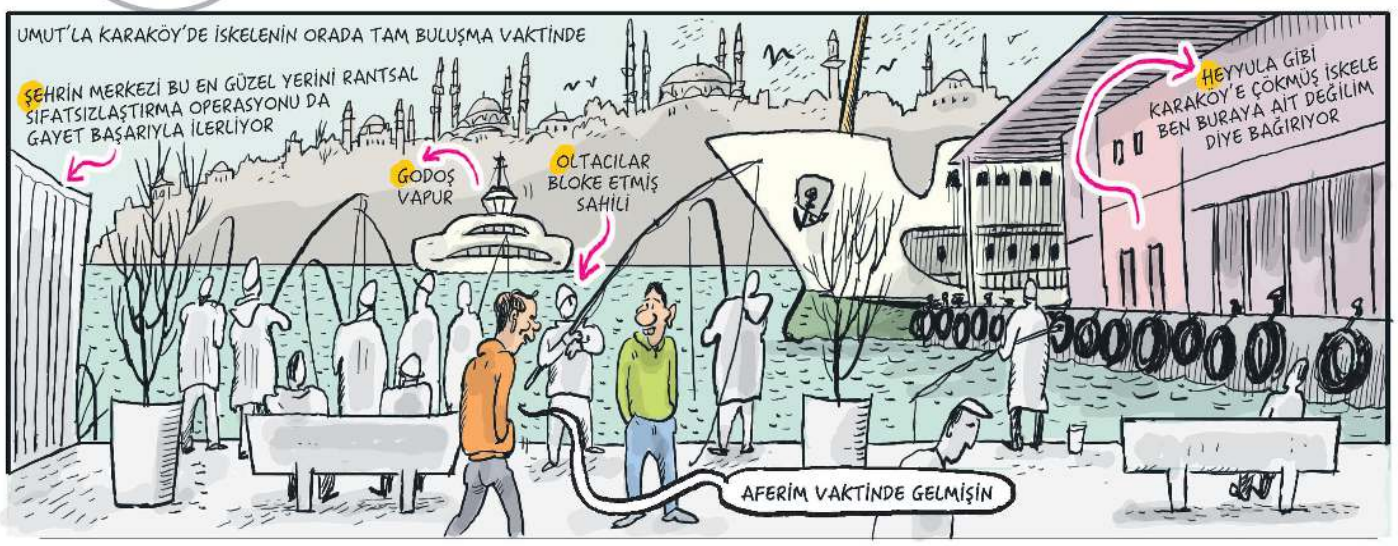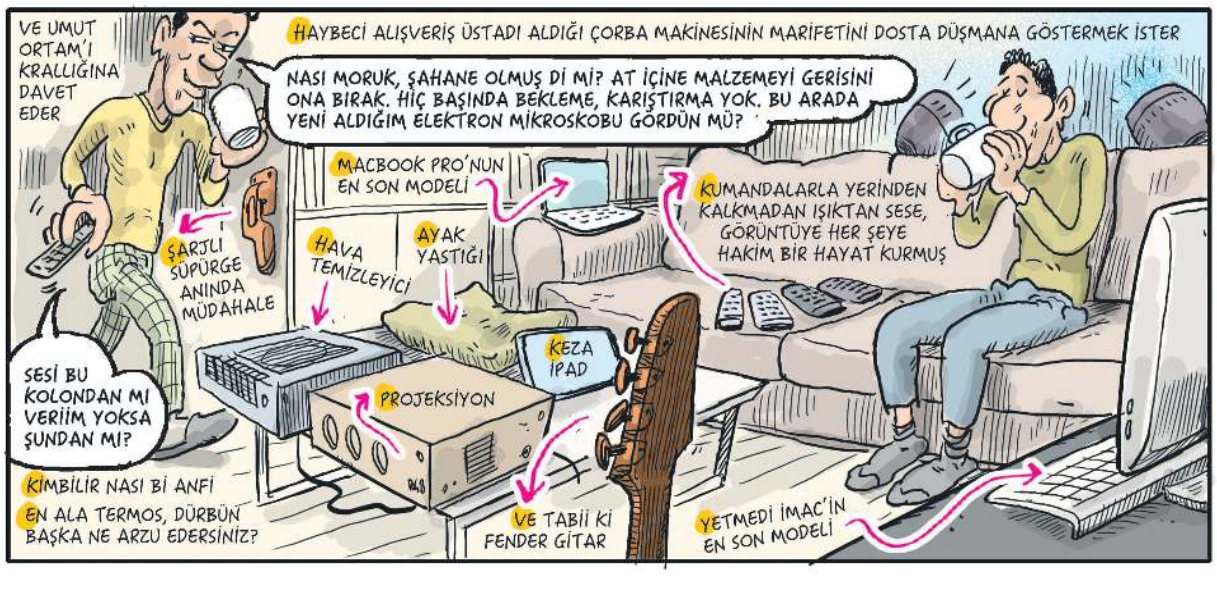
SİRKECİ-TAHTAKALE'YE GİTMEYİ BEKLEYEN, ERTELENEN ALIŞVERİŞLER VARDIR. Bİ BÜZÜKDAŞ BEKLENİR BU TROPHY'E ÇIKMAK İÇÜN. HELE Kİ BU ALIŞVERİŞ ÜSTADI, SAKATA GELMEZ Bİ ELEMANSA ZAMAN GELMİŞ DEMEKTİR